

Christian Grenier

CALCULATORUL CRIMINAL

*Traducere din limba franceză de
Ianina Marinescu*

1

Poate oare un calculator să ucidă?

Uitându-se la ecran, Logicielle citi de trei ori la rând bizara întrebare pe care tocmai i-o adresase Germain. Cu mâinile pe taste, ea scrisese câteva cuvinte ce se afișară sub fraza interlocutorului.

Ce vrei să spui cu asta?

GERMAIN: *Săptămâna trecută, am fost la doctor la Bergerac. O consultație de rutină. Cu câteva zile înainte, acesta constatasese două decese neobișnuite: oameni care muriseră în urma unui atac de cord în fața calculatorului.*

Logicielle își reținu un zâmbet pe care Germain oricum nu-l putea vedea: îi despărțeau șase sute de kilometri și vorbeau grație internetului. Pe ecran însă era o conversație mută. Fusesse nevoie de săptămâni întregi pentru ca Germain să se hotărască să-și cumpere un calculator! Logicielle

reuşise chiar să-şi convingă acest vechi prieten că internetul era un mijloc mai plăcut şi mai ieftin decât telefonul. Iar acum corespondau regulat prin intermediul unui server informatic.

LOGICIELLE: *Doi adolescenţi care jucau ceva?*

GERMAIN: *Nici vorbă. Doi bărbaţi de vârstă respectabilă: aceeaşi cu-a mea, adică de două ori vârsta ta.*

Zâmbetul lui Logicielle deveni mai evident: Germain avea peste cincizeci de ani. Anul trecut, înainte de a deveni locotenent şi de a obţine un post la periferia Parisului, fusese stagiara inspectorului Germain. Dornic să se reîntoarcă la rădăcinile sale, după ce ieşise la pensie, Germain se mutase la Bergerac, în Dordogne.

LOGICIELLE: *O întâmplare, Germain! Azi mor oamenii şi în faţa televizorului! Acum cincizeci de ani, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva... Evident!*

GERMAIN: *Ai dreptate! Nici nu ştiu de ce mi s-au părut suspecte aceste două morţi. Probabil căutam un pretext pentru ca tu să fii detaşată la Bergerac. Până la urmă, faci parte din brigada informatică a poliţiei, cum se zice azi, nu-i aşa, Logicielle?*

Pe Logicielle o chema Laure-Gisèle, dar, datorită pasiunii sale pentru informatică, nu după mult timp, la Academia de Poliţie, colegii îi preschimbară prenumele în Logicielle. Această specializare

îi dăduse tinerei ocazia de a descâlci unul sau două cazuri complexe.

Încă nu răspunsese la întrebarea lui Germain, iar acesta scrisese alte trei rânduri, care le înlocuiau pe cele anterioare.

GERMAIN: *Ce păcat! N-o să mai vii în misiune în Périgord. Mi-aș fi dorit să te revăd. Știi, primăvara e superbă în Dordogne!*

LOGICIELLE: *Și aici e vreme bună. Haide, mai vorbim!*

GERMAIN: *Vorbim mai târziu.*

Se deconectă și rămase o vreme pe gânduri, în fața ecranului stins. Zgomotul unui camion pe stradă o făcu să revină la realitate. Se ridică pentru a închide fereastra, apoi renunță: și aici, la Épinay-sur-Seine, era cald. Căldura devenise sufo-cantă, chiar dacă era târziu și doar luna mai.

Sună telefonul. Enervată, Logicielle lăsa să răspundă robotul. Nu știa decât un singur individ atât de tupeist încât să o sune după 11 noaptea. Și n-avea niciun chef să stea de vorbă cu el.

— Logicielle? Sunt eu, Max, colegul tău preferat. A, știu că nu te-am trezit, pentru că acum trei minute suna ocupat. Nu vrei să răspunzi? Bine, atunci prefer să-mi închipui că ai ieșit... Presupun că erai prinsă în discuții cu vechiul tău amic Germain.

Logicielle strânse din dinți. Nu-i plăceau deloc tăcerile studiate cu care Maxime își puncta frazele. Și cu atât mai puțin ironia ce răzbătea din ultimele sale cuvinte.

— Așa că presupun că te plimbi... Singură. Noaptea. La periferie. Hm, puțin probabil! Sau foarte imprudent din partea ta, Logicielle, mai ales pentru o tânără frumoasă ca tine!

Ea ridică din umeri. În miez de noapte, pe străzile de la periferie, se simțea mai bine decât în miez de zi la cafenea, față în față cu el. Iată câteva cuvinte care mergeau drept la țintă!

— Mi-ar fi plăcut să te însoțesc, Logicielle. Mă consolez însă cu gândul că te voi vedea mâine. Bine, păi atunci... te pupic.

— Eu nu, răspunse Logicielle fără să ridice receptorul.

Maxime nu-și asuma riscul de a o săruta decât prin telefon. Logicielle întinse mâna să stingă lumina; până la pat, nu mai era decât un pas – unul dintre avantajele de a locui într-o garsonieră: mai ușor de făcut curat și mai puține mișcări.

Tresări brusc, conștientă că ațipise cale de o clipă; își reveni, cuprinsă de o angoasă nedefinită.

În întuneric, ochiul o fixa cu îndărătnicie. Aprinse veioza: ceea ce i se păruse a fi un ochi era